

CERTAINLY, THE

EVERYDAY IS QUITE

EXTRA-ORDINARY BY METTE SANDBYE

JAMEN, HVERDAGEN

ER JO FAKTISK RET

EKSTRA-ORDINÆR AF METTE SANDBYE

Jakob Hunosøe has for many years with enormous consistency photographed objects that we all know: tomatoes, pencils, a plastic detergent bottle, matches, a glass of water, a toilet roll ... They are the kinds of things that we are used to having at hand in our daily life, but which are also so ordinary that we do not really notice them. And who on earth takes the trouble to photograph them? Jakob Hunosøe does. Through uncomplicated visual – but yet completely analogue, basic compositional and almost indiscernable – tricks and arrangements Hunosøe makes them *extra-ordinary*. Back in 2010 he simply named his solo exhibition in the Peter Lav Gallery *On Things Ordinary*.

Most photographers feel a desire for proximity with reality, to depict “what is real” – that is why they choose that specific medium which is most connected to reality. This trust in what we see in the photo is indeed an agent in Hunosøe’s preoccupation with the medium. But at the same time, he is simultaneously driven by a visibly more ostensible urge to investigate. He squeezes the

.....

Jakob Hunosøe har i mange år med enorm konsekvens fotograferet objekter, som vi alle kender: Tomater, blyanter, plastflasken med rengøringsmiddel, tændstikker, et glas vand, toiletpapirrullen... Det er ting og sager, som vi på sin vis er vant til at have i vores hænder i hverdagen, mens som også er så ordinære, at vi ikke rigtigt ser dem. Og hvem i alverden gider fotografer dem? Jakob Hunosøe gør. Ved simple visuelle – men dog aldeles analoge, elementært kompositoriske og nærmest umærkelige - tricks og opstillinger gør Hunosøe dem *ekstra-ordinære*. Tilbage i 2010 kaldte han simplethen en soloudstilling i Peter Lav Gallery for *On Things Ordinary*.

De fleste fotografer næres ved en længsel efter nærhed med virkeligheden, efter at afbillede ”det virkelige” – det er derfor, de vælger det mest virkelighedsbundne medie af dem alle at arbejde med. Denne tro på det, vi ser i fotografiet, er også et væsentligt virkemiddel i Hunosøes optagethed af mediet. Men samtidig drives han tydeligvis af en mere formel undersøgelsestrang. Han

photograph beyond the conventional understanding of reality, and one senses his sculptural interest to employ the medium in the direction of something that has never been seen before. To stimulate that endeavor he challenges himself with the obstacle of working with the quadratic format that forces him to stick to the graphic and sculptural gaze of a seemingly commonplace fixed frame.

Hunosøe’s style is entirely his own, distinctly recognizable. But one can at the same time make comparisons with for instance the 1920s Russian formalists. In his essay “Art as technique” (1916), film- and literature theorist Viktor Sjklovskij had already put forward the idea that the artistic language could bring about an enriching distancing from ordinary stereotypical notions. Sjklovskij employed the expression “ostraneniye”, defamiliarization, a term that was characteristic of the use of literature portraying everyday life as opposed to mundane language itself. In a similar way, Jakob Hunosøe has developed his own entirely distinctive language that is often humorously used to talk about the ordinary. This is done

.....

presser fotografiet ud over den gængse virkelighedsafbildning, og man mærker hans skulpturelle interesse for at bruge mediet til at ”forme virkeligheden” i billedet i retning mod noget nyt og aldrig set før. For at stimulere den bestræbelse giver han også sig selv det benspænd at arbejde med det kvadratiske format, som tvinger ham til at fastholde det grafiske og skulpturelle blik på det tilsyneladende ordinære i en fastlagt ramme.

Hunosøes stil er hans helt egen, meget genkendelige. Men man kan samtidig trække en tråd tilbage til for eksempel 1920’ernes russiske formalister. I essayet ”Kunsten som tekniske greb” fremsatte film- og litteraturteoretikeren Viktor Sjklovskij allerede i 1916 idéen om, at det kunstneriske sprog udvirker en berigende ”fremmedgørelse” af hverdagens stereotype forestillinger. Sjklovskij anvendte begrebet ”ostraneniye”, defamiliarisering, der kendetegnede dét, litteraturen som sprog kunne i forhold til det hverdagslige – i modsætning til det almindelige hverdagsprog. På lignende vis kan man sige, at Jakob Hunosøe

in a “defamiliarizing” way which simultaneously makes us look at the everyday with new eyes. Reality is *Out of Order* which is the title of one of his photobooks.

In this interest in the extra-ordinary within the ordinary, one can make a comparison to the French surrealists such as Man Ray, Brassai and Kertész, and the experimental Bauhaus avant-gardists like László Moholy-Nagy, who in the 1920s and the beginning of the 1930s worked with unusual ways to slightly twist the ordinary. They were in tune with their time and so is Hunosøe. Therefore, his universe is characterized by a contemporary, more conceptual, serial and cool aesthetics. The object in glass and plastic is in clear, powerful colors, either the cup is made of flamingo, or else we are dealing with a totally, cheap mass-produced design such as a rubbish bag holder, a bucket and lamps that can be bought in department stores like IKEA. But whereas the European interwar avant-gardists dreamt of a totally new world in the aftermath of the First World War's atmosphere of total destruction, Hunosøe's universe is more

.....
har udviklet sit helt særegne kunstneriske sprog, der – ofte med en stor grad af humor - bruges til at tale om det hverdagslige, men på en ”defamiliariserende” måde der samtidig får os til at se hverdagen med helt nye og anderledes briller. Virkeligheden er *Out of Order*, som en af hans andre fotobøger hedder.

I denne interesse for det ekstra-ordinære i det hverdagslige kan man også trække en tråd fra Hunosøe til både de franske surrealistiske som Man Ray, Brassai og Kertész og eksperimenterende Bauhausavantgardister som László Moholy-Nagy, der i 1920'erne og begyndelsen af 1930'erne arbejdede med at isolere og lettere fordreje – underliggøre – det hverdagslige. De var i sync med deres tid, og det er Hunosøe også. Derfor er hans univers præget af en nutidig, mere konceptuel, seriel og cool æstetik. Objekterne er af glas og plastic i klare, stærke farver, koppen er af flamingo, eller der er tale om helt almindeligt, billigt, masseproduceret design som et skraldestativ, en gulvspand og lamper, der kan købes i varehuse som Ikea. Og mens de europæiske mellemkrigsavantgardister

artfully toned-down. Although similar to how they searched for a totally new way to shed a new light onto the modern world, Hunosøe's surprisingly visual disturbances give us new eyes to view the ordinary instead.

The far older and now deceased Keld Helmer-Petersen is a Danish domestic artist. In 1948 he published the pioneering color photo book, *122 Color Photographs*. At that time the color photograph was referred to as an advertising photo, while “real” artists worked in black and white photos. But Helmer-Petersen made the color take form by producing a red parasol quite close up; yellow wooden beams against a blue sky like an abstract streaked surface; and the yellow pattern of the brick wall. Hunosøe does not set himself against this “advertising aesthetics” that in Helmer-Petersen's time was connected to the color photo, rather he exploits it. The plastic water bottle is shot so clear-cut that one becomes thirsty. The six red tomatoes play hard to get, placed on a tray from the stylish life-style and interior design magazine *Bo Bedre*, with such

.....
drømte om en helt ny verden i kølvandet på Første Verdenskrigs undergangsstemning, så er Hunosøes univers anderledes underfundigt og nedtonet. Men ligesom de søgte efter at fremstille et helt nyt blik på den moderne verden, en ”Neues Sehen” som Bauhausfotograferne kaldte det, så giver Hunosøes overraskende visuelle forstyrrelser os nye briller at se det hverdagslige med.

En hjemlig beslægtet er den langt ældre og nu afdøde Keld Helmer-Petersen. I 1948 udgav han den banebrydende farvefotobog, *122 Colour Photographs*. Dengang var farvefotografiet henvist til reklamefotografiet, mens ”rigtige” kunstnere arbejdede i sort-hvid. Men Helmer-Petersen gjorde farven til form ved at fremstille en rød parasol helt tæt på, gule træbjælker mod en blå himmel som en abstrakt stribeflade, murstensvæggenes gule mønster. Hunosøe modarbejder heller ikke den ”reklameæstetik”, man på Helmer-Petersens tid forbandt med farvefotografiet, han går snarere med den. Plastvandflasken fotograferes så skarpt og cool, så man bliver helt tørstig. De seks røde tomater

enticing effect that one wants to bite into them. But on closer inspection there is something peculiar about two of the tomatoes because they seem to be hard and made of plastic, so one simultaneously smiles and gets a tooth ache. And the water in the bottle becomes a prism, an objective that quite simply and yet puzzlingly mirrors and magically transforms the black-white surface behind the bottle. There are many such reflections in play with Hunosøe, or visual tricks where the objects seemingly defy the laws of physics, but in reality just become something which is viewed once more through a certain element of stage setting in combination with the photographic objective's anything but objective gaze at the world. As I see it, Hunosøe's long-standing conceptual work with the photo is also a kind of primary research into what kind of technology photography actually is, and why we are constantly fascinated with the photograph.

.....

ligger på en Bo Bedre-lækker bakke og gør sig til, så man får lyst til at bide i dem. Men ved nærmere eftersyn er der noget underligt over de to af tomaterne, de ser hårde og plastagtige ud, så man på en gang smiler og får ondt i tænderne. Og vandet i flasken bliver en prisme, et objektiv, som helt simpelt og dog forunderligt magisk spejler og omvender den sort-hvide flade bag flasken. Der er mange sådanne spejlinger på spil hos Hunosøe eller visuelle tricks, hvor objekterne tilsyneladende trodser de fysiske love, men i virkeligheden bare bliver set på ny, gennem et vist element af iscenesættelse i kombination med det fotografiske objektivs alt andet end objektive blik på verden. Som jeg ser det, er Hunosøes mangeårige, sammenhængende, konceptuelle arbejde med fotografiet også en slags grundforskning i, hvad fotografi egentlig er for en teknologi, og hvorfor vi bestandigt fascineres af fotografiet.